

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **R. S.** skazanego za popełnienie przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 listopada 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 czerwca 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 7 listopada 2013 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 czerwca 2013 r., którym R. S. został skazany za popełnienie dwóch przestępstw z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na kary: roku oraz roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, za które wymierzono karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono na mocy art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowych.

Od wyroku Sądu odwoławczego, kasację wniósł obrońca skazanego i zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu postawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.;
2. rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na łącznym rozpoznaniu wszystkich zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, chociaż każdy z tych zarzutów dotyczył innych okoliczności faktycznych i powinny być one rozpoznane oddzielnie, a ponadto polegające na rozpoznaniu tych zarzutów w sposób pobieżny i ogólnikowy”,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. S. jest oczywiście bezzasadna, a zatem należało oddalić złożony w sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie rozpoznał lub w sposób pobieżny i ogólnikowy odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy rozpoznał merytorycznie zarzut apelacyjny obrazy art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., mimo że faktycznie w uzasadnieniu swojego orzeczenia nie zawarł stwierdzenia co do jego niezasadności. Zarzut obrazy wymienionych przepisów, jak wynika z uzasadnienia apelacji, obrońca upatrywał w tym, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny nie wziął pod uwagę zeznań E. W. i D. W. złożonych na rozprawie. Jednakże z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że analizie i ocenie Sądu podlegały wszystkie

zeznania tych świadków złożone zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego, które zostały uznane za niewiarygodne. Nie jest to jednak równoznaczne z tym, jak to się starał wykazać obrońca, że orzeczenie zostało oparte jedynie na części materiału dowodowego. Zauważyć należy, że z oceną zeznań wyżej wskazanych świadków przez pryzmat zmiany zeznań na etapie postępowania sądowego niewątpliwie połączony jest zarzut pierwszy apelacji, czyli błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd odwoławczy odnosząc się do niego i zauważając, że doszło do zmiany zeznań świadków w zasadniczej ich części, a więc wskazania osoby od której nabywali środki odurzające, uznał za prawidłowo dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadków.

Nie jest również trafny drugi zarzut kasacji, z którego wynika, że zdaniem skarżącego, o braku rzetelności kontroli odwoławczej świadczy nie ustosunkowanie się do każdego z trzech zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych w sposób wyraźnie wyodrębniony, mimo że każdy z tych zarzutów dotyczył innych okoliczności faktycznych. Analiza apelacji wskazuje jednak, jak słusznie podnosi prokurator w odpowiedzi na kasację, że wszystkie trzy zarzuty w istocie kwestionowały sprawstwo oskarżonego przez pryzmat niewłaściwej oceny przez Sąd I instancji zeznań złożonych przez świadków przed Sądem w sytuacji, gdy uległy one istotnej zmianie w stosunku do tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Dotyczyło to zarówno samego faktu nabywania przez E. W. i D. W. od oskarżonego substancji psychotropowych, czasokresu w jakim to miało mieć miejsce jak i rodzaju środków jakie nabywali świadkowie. W takim układzie, Sąd odwoławczy dokonując kontroli prawidłowości w tym zakresie poczynionych ustaleń faktycznych miał w pełni prawo, aprobując ocenę zeznań świadków dokonaną przez Sąd I instancji, odnieść się wspólnie do zarzutów apelacji, na co zresztą zwrócił uwagę w początkowej części uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

